

Çelik Vücutlara Piyano Çalan Dişler

Dalıp gidersiniz. Korku, endişe, heyecan yerini durgunluğa ve derin düşüncülere bırakır. Kimi zaman düşünceler bile odaklanamaz. Düşünmek için odaklanmak için çaba bile sarf edemezsiniz. Üşümek, titremek, yorgunluk, açlık hepsi, bir bedevinin devesinin üstüne bindiği gibi binmiştir omuzlarınıza. Tek düşünceniz kilometrelerce sürecek yolu; kaybolmadan hasarsız şekilde bitirmektir. Bisiklet sağlam kalmalı, ayaklar su toplamamalı, teçhizat zarar görmemeli.....

Bir macera yarışı daha bitirdik.

Yıllardır yarış organize eden biri olarak, benim organize etmediğim bir yarışta olmak heyecan verici. Ohh rahatım, bunca insanın sorumluluğu, lojistik, haberleşme, ulaşım gibi problemleri yok. Organizasyonu yapanlar düşünsün. Ben bu sefer sadece takımımı ve yarışımı düşüneceğim.

Bu yarış aylardır konsantre olduğumuz ve yurt dışında yarışacağımız Polonya Bergson Winter Challenge için bize iyi bir antrenman olacaktı bu yarış. Devamlı koşu antrenmanları, testler, derken bu güne gelmiştik. Her şey çok iyiydi. Bahadır bisiklet sezonunu çok formda kapattığı için çok iyi durumdaydı. Bakiye bisiklete binmeyi bilmiyordu ama 2 aydır her gün antrenman yapmıştı, zaten ultra maratoncu, kondisyon ihtiyacı yoktu. Barış ve bendeniz çok sıkı antrenman yaparak formlarımızı geliştirmiştik. İki yerde eksliğimiz olabilir diye düşünüyorduk. Çok orienteering yapacak vaktimiz olmamıştı ve Bakiye bisiklette hala bizim kadar iyi değildi.

Hay huy derken start verildi. Daha evden çıktığımızda başlamış olan yağmur startta da devamlı yağıyordu. Suunto saatim hava sıcaklığını 1 derece gösteriyordu. 18 ekip start aldı. 4 adet 4'lü takım gerisi 2'li takımlardan oluşuyordu. Bisiklet ile başladık. Herkes bir an önce rakipleri geçmek içi var güçleri ile pedal basmaya başladı. Yokuşa sarınca grup biraz kopar gibi oldu. İlk kontrol

noktasına çoğu ekip topluca geldi.

Çamur içinde ilerlerken gözüm ve kulağım Bakiye ve Bahadır'daydı. Aramızdaki anlaşmaya göre Bahadır Bakiye'yi kollayacaktı bisiklette, ben de önde giden Barış ile onların arasında iletişimi sağlayacaktım. Harita Barıştaydı. İkinci noktaya giderken Barış sapağı kaçırdı. Bu arada 2'li bir ekip de harita bilgileri noksan olduğundan bize takılmıştı. Emin misiniz dedim. Bak şimdiden kaybolduk. Hızla indiğimiz yokuşu sarmaya başlarken ekipler gelmeye başladı. Onlar noktayı bulmuş CP3'e (Kontrol Noktası 3) giderken biz geriye CP2'ye gidiyorduk. Ama ne moralimizi bozduk ne de tempomuzu düşürdük. CP2'yi bulduk. Yola tam gaz devam. Yolda 4'lü ekibin birini gördük, lastikleri patlamış. Bir diğer 4'lü takımı da yolda yakalayıp geçtik. Morallerimiz daha iyi. Yakalamamız gereken bir dördütlü kaldı. Ama biliyorum ki onların navigatörü çok kuvvetli. Devamlı orienteering yapar Refik abi... Bayan takım elemanlarına baktım bisiklet binişi neredeyse bizim Bakiye kadar. Ama Bakiye koşuda her halükarda geçer onu. Geriye iki kişi kalıyor, onlar da bizim ayarda. Biri bizim kadar idmanlı değil ama tecrübesi çok. Aynı zamanda takımımızın Fitness sponsoru GymGyme'nin sahibi Utku.

Bunları düşünürken iki alternatif çıktı karşımıza. Biri orman yollardan gidiyordu uzunca. Diğeri gölün yanından giden daha kestirme. Kestirmeyi tercih ettik. Göl içinden gittik bir süre. Sonra dere yatağında yukarı

vurduk. Bisikletler kah çamura batıyor kah elde sırta gidiyordu. Çoğu zaman delice akan derenin içinden dizlere bele varan sular içinde geçmek zorunda kalıyorduk. 3. numaraya geldiğimizde arkamızda bıraktığımız 4'lü ekip bir anda yanımızda bitiverdi. Hikmet ve arkadaşı iyi navigasyon yapıyordu. E boşuna değil adamlar her hafta sonu orienteering'de. Bir süre beraber gittik onlarla. Ama kondisyon ve dayanıklılık açısından bizler kadar iyi değillerdi ki geride kaldılar. Bayağı bir süre balçık içinde kah binerek kah sürerek devam ettik bisikletlerle. Devamlı yağın yağmurdan artık her yerimiz ıslanmıştı, artan rüzgar iliklerimize kadar işliyordu. Eller tutmuyor, ağız ve burundan akan sular adeta donuyordu. Titremeye başladık. Bu titreme 5.5 saat sürecekti.

İp inişine geldiğimizde 4'lü ekip ortalarda yoktu. Hemen harness'lerimizi giyip indik. İlk defa ip inişi yapan Bakiye canavar gibiydi.

İpten indikten sonra trek etabı başladı. Arkadaşlarıma koşmayı önerdim. Hepsi kabul etti. Zaten yürürsek donacaktık. Tepe yamacında fundalıklar arasında koşmaya başladık. Teker teker noktaları buluyorduk. Tam izimizi kaybettirdik derken Hikmet'lerin takımı ensemize yapıştı yine. Adamlar hızlı değil ama kaybolmadan geliyordu demek. Bir diğer noktaya beraber gittik. O anda önümüzdeki Refik abinin ekibi gördük, bir sonraki noktayı almış dönüyorlardı. Biraz moralimiz bozulur gibi oldu ama en azından şimdi ne kadar önümüzde olduklarını biliyorduk. DEVAM.

Artık Karadeniz'den esen Kuzey rüzgarı, yağmur ve yorgunluk herkesi titretiyordu. Soğuk ve titremekten sırtımız boynumuz ve çenemiz ağrıyordu. İnsan böyle anlarda kendine sormaya başlar "Ne işim var benim burada?, Neden böyle delilik yapıyorum" diye? Team Touareg'in böyle bir soru sormaya ne zamanı, ne ihtiyacı, ne de lüksü, vardı. Tek istediğimiz yarışı sağlam bir şekilde bitirebilmektir.

Aldığımız noktadan sonra tempoyu artırdık. Arayı açtık. Toprak ve balçık yolda ilerlerken haritada olmayan bir yere geldik. Bir site. Aman işte şimdi kötü. Ya harita dışına çıktık, ya da haritada bu yer gösterilmemiş. "Haydi geriye dönüp bildiğimiz yere gidelim oradan devam edelim" diye karar verdik. Hızlı koşar adımlarla döndük. Bu arada Barış ısınmış olacak ki beynine kan gitti, çarklar dönmeye baladı ve tamam, sapağı buldu. Sapak da ne sapak? Geçmek zorunda olduğumuz dikenlere kaplı patika delice akan dereye gidiyor. Nokta da orada. Tam alırken hepimiz belimize kadar suya gömüldük. Aman canım ne var, zaten ıslağız kemiklerimize kadar .

Bir sonraki nokta gölde. Bulmak zor değil, ama nokta gölün içindeki ağacın üstünde. Ne zihniyetse, islanmamak için ağacın üstüne basarak şifreyi okumak istedim. Dâl kırılınca da suya düştüm. Takım kahkahalarla güldü halime. Neden direk girmedim ki suya? Islanmaktan mı korktum üşümekten mi? İnsan bundan daha fazla islanıp daha fazla üşüyebilir mi?

İlerlemeye devam.

İp rotasına dönmek için iki alternatifimiz var. Ya orman içinden uzun yoldan üşümeden gideceğiz, ya da asfalttan rüzgar yiyip biraz daha kısa olan yolda gideceğiz. Herkes kısa yolu tercih etti. Koşar adım gitmeye başladık. Yolda o kadar üşüdüm ki Bahadır'a "Biri şu an bana bir balaklava verse üzerimde para eden her şeyi, saati falan verebilirim" dedim. Gülmeye başladı. Farkında değil ama titremekten ve soğuktan ağız kasılıp kaldığı için bundan böyle mecburen suratında tatlı bir gülümsemeye koşacaktı.

İp etabında bisikletlerimizi almaya geldiğimizde öbek öbek bisikletler gördük yerlerde... Ya yarışmacıların çoğu bıraktı, ya da hala gelmediler buraya. Güneş batmak

üzere. SPD'lerimi giyerken organizasyonun sıcak çay ikramını kaçırmadım. Yolda Bahadır'ın verdiği Power bar çok iyi gelmişti ama şimdi bisiklette hız yaparken donacaktık biliyordum. Takımı durdurup biraz atıştırmalarını söyledim. Bitince pedallara asıldık. Aman o da ne! Barış hariç hiçbirimizin frenleri tutmuyor. Hava karanlık ve her yer ıslak, yağmur hiç dinmedi. Frensiz bisikletle saatler boyu nasıl gideceğiz? Neyse yapacak bir şey yok. Devam etmeliyiz. Artık saatler mi geçti günler mi bilmiyorum. Titremekten boynum ve sırt kaslarımın her telini hissediyordum. Rüzgara karşı koyan ağaçlar gibiydik. Eğiliyoruz bükülüyoruz ama kırılmıyoruz. Kırılmayacağız.

Aklıma; yarışı bırakırsak sonrasında türlü bahaneler bulmaya çalışacağımız geldi, "Çok soğuktan titredik"... Dayanmamız lazım. Çelik gibi olmamız lazım. Evet çelik gibi. Dişleri piyano çalan çelik yarışçılar... diye düşünürken gece karanlığında Bakiye hızla geçti yanımdan yokuş aşağı."Duuuuurr" diye bağırdım, ama nafile onda da fren yok, şimendifer gibi hızlanmış. Beni ve Barış'ı geçerek virajdaki şarapole uçtu. Koşarak yanına gittim. Karanlıkta bir şey görmediğinden bir dalın yüzüne gözüne girmesi ve ayağına bir şey olmasından korkmuştu en çok. Malum ayakta araz olursa yarışı bitiremez. Bir iki sıyrık dışında gerçekten ucuz atlattı. Soğukkanlılığımızı hiç kaybetmeden yola devam ettik. Uzakta aşağıda Gümüşdere köyünü gördük. Takıma bir kahvede mola verelim mi diye sorduğumda hepsi kabul etti. Titremekten yorgunduk, ıslaktık, hava kararmıştı, frenlerimiz tutmuyordu, acıkmıştık ve daha yolumuz vardı.

Kahvenin sıcak ve buğulu atmosferi iyi geldi. Hemen büyük çaylar geldi. Köylülerin "Bunlar deli mi ne" bakışları altında çaylarımızı içerken Bakiye çantasından bir torba çıkardı. Simit ve çörek. Allahım bu nasıl kadın. Gık demiyor, yemiyor içmiyor, üşümüyor, düşüyor, kalkıyor, bir de yemek taşıyor. Tanıdığım en dayanıklı insanlardan biri. Odun sobasının sıcaklığı ve çaylar eşliğinde simitler anında bitti. Yaklaşık 1 saat kahvede ısınmaya çalıştık. Değil kahveden çıkmak sobanın 2 metre uzağına bile gidince üşüyorduk. Çizgi burada işte. Macera Yarışçılarının özelliklerinden biri de bu. Zorda git, rahata alış, tekrar zora başla. Kahve sıcaklığından çıkmak çok, ama çok çok zor; organizasyona telefon edip "biz bıraktık, gelin bizi alın" demek ise çok kolaydı. Touareg Türk-Salomon ekibi hiç bir an böyle bir alternatifi aklının ucundan bile geçirmedim. Bu yarışa başlamıştık ve bitirecektik. Bu zorluk aşılırsa Polonya'da Kış yarışı nasıl aşılabirdi ki? Kahveden çıkabilmek gerçekten çok büyük psikolojik dayanıklılık gerektiriyor. Bize destek veren Marmara Üniversitesi Spor Fizyolojisi Bölümü ve Spor Akademisi profesörleri "sizi bilinen en eski psikolojik test olan su tankı testine sokabiliriz". demişlerdi. Su tankına girip 1-2 gün su içinde düşüncelerinizi yüzleştirebilirsiniz. Bence bizim

su tankına girmemize gerek kalmadı hocam. Saatlerdir su tankının içinde bisiklete binip koşuyoruz zaten.

Yağmur olanca hızıyla yağarken "Haydi ekip yola" dedim. Ekibim ikiletmedi bile. Bulmamız gereken nokta zaten köy içindeydi. Ararken 50 metre ötedeki kahvede diğer takımın olduğunu gördük. İçeri girdik. Takım elemanlarından Hikmet az kaldı *Hipotermi'ye giriyormuş. Devam edip etmeyeceklerine hala karar verememişlerdi. Hesaplarıma göre 1 ekip bırakmıştı. Hikmet'ler de gerimize düşüyorlardı. Böylece önümüzde bir takım vardı. Acaba onları yakalayabilir miydik?

Yola çıktık. Orman içi çok rüzgar almıyordu ama çıktığımız yokuşta çok haince ve rafting yapabilecek şekilde sel akıyordu. Biz bisikletlerle ilerlerken, Bakiye bizim biniş hızımızla yanımda bisikleti ile koşarak geliyordu. Bir sapakta acaba soldan mı gitsek sağdan mı diye tereddüt ettik yine. İyice konsantre olup haritaya odaklandık. Sağdandı. Yani yokuş aşağı. Dikkatli olmak gerekiyordu. Bitişe beraber girerken Tatiana ve yanındakiler "İlk siz geldiniz" dediler. "Nasıl yani 1. mi olduk?" Demek ki önümüzde giden grup bir yerlerde bırakmış olmalıydı. Görmüş olduğumuz bisiklet öbekleri arasında onların da bisikletleri vardı demek ki.

Bitişe ellerimiz havada bağırarak girdik. Yok 1. olduğumuzdan değil. Bitirdiğimiz için. 9 saatin 5.5 saatini bilfiil, dişlerimizi takırdatarak kemiklerimizi geçip, iliğimize bile işleyen yağmuru ve Karadeniz rüzgarını yendiğimiz için, birbirimize güvenip bu güveni 9 saat içinde bir an olsun dahi yitirmedik için, eşlerimiz kardeşlerimiz antrenman ve yarış günleri saatlerce bizi sofrada yalnız beklediği için

bağırdık. Artık biliyorum Polonya'da rüzgar etkisi ile -38 dereceye inen havada nasıl yarışacağımızı.

Orman kulübesinde hava bir başkaydı. Yanan soba üstünde çocuk maması kıvamında ezogelin çorbası, etli pilav, sucuk ve ekmek. Oh karnımızı doyururken kahvede oturan takım da giyinmiş kuşanmış arkamızdan geldi. Çok mutlu olduk. Beraber birbirimizi alkışladık. Yarış içindeki duygu ve düşüncelerimizi paylaştık. Bu arada, evet hala ıslaktık. İnsan aşması gereken her şeyin psikolojik olduğunu görüyor. 9 saat ıslandık, koştuk, bisiklete bindik, yorulduk ama hala devam edebilir gibi ıslak elbiseler ile yemek yiyip sohbet edebiliyorsunuz.

Ödül töreni de mükemmeldi. Outdoor havasına yakışan yemek ve ortam. İkrâm edilen iç ısıtmaya yarayan, belki de yakmaya yarayan kanyak, hediyeler... Önemli olan hep beraber olmaktı. Her ne kadar takım elemanlarımdan çok söz etmesem de fazla söze gerek yok. Bahadır, Bakiye ve Barış süperlerdi. Bitiren ve bitiremeyen her ekip süperdi böyle bir maceraya katılma cesaretini gösterdiklerinden dolayı. Organizasyon süperdi bize böyle bir macera yaşattıklarından dolayı.

Yemekler yeni içkiler içildi. En son üstümü değiştirdim. Takımımınla birlikte arabaya gitmek için dışarı çıktığımda birden titreme geldi içime. Dişlerim birbirine vurdu yine. Aklıma geldi, gülümsedim,

Çelik vücutlara Piyano çalan dişler...

Team Touareg Turk_Salomon
www.teamtouareg.com.tr.tc